

UDPV, l'espai necessari

Els rumors s'han confirmat i els responsables de la Unió Democràtica del País Valencià (UDPV) afirmen que sí, que tornen a treballar per posar en marxa, de nou, el projecte d'un partit polític d'inspiració democratacristiana i nacionalista. L'antic projecte de la UDPV es va dissoldre perquè els seus promotors van pensar que 47.000 vots en unes eleccions generals, encara que foren les primeres de la democràcia, aquell 1977, no eren suficients per a mantenir un partit. La perspectiva, ara, els diu que potser era només qüestió de temps i que amb una mica de paciència i tenacitat aquell projecte podria ser avui una referència real de l'actualitat política valenciana. La desactivació del partit va representar per al País Valencià un autèntic drama perquè va deixar sense una adreça política on dirigir-se els sectors que entenen el nacionalisme des d'un punt de vista democratacristià. La seua aportació política va desaparèixer perquè amb els partits de dreta espanyols, ultraliberals i gens valencianistes, no hi havia cap possibilitat de col·laboració i amb els nacionalistes, diguem-ne, hegemònics, més esquerrans, no hi va haver acords de treball. Potser això també va ser un error i el nacionalisme hauria d'haver servit d'aixopluc comú a uns i altres. En qualsevol cas, sense el referent de la UDPV, moltes energies, energies nacionalistes valencianes, van quedar desmobilitzades i això, al País Valencià, significava un luxe excessiu.

La història ha demostrat que la UDPV era imprescindible. Les seues sigles signifiquen l'entesa entre el pensament catòlic humanista i el país i demostren que la preocupació per la identitat no és una exclusiva de l'esquerra. Potser amb la seua existència activa no haurien tingut les dimensions que tingueren les maniobres inspirades per una dreta obsessivament an-

tivalenciana i que han derivat, entre altres coses, en aquell vaixell fantasmagòric amb rumb imprevisible, anomenat Unió Valenciana. La utilització de l'església i els seus símbols per part d'aquests grups, en maniobres certament grolleres i ofensives, però al capdavant eficaces, potser tampoc no hauria estat tan fàcil.

En tot cas falta perspectiva i seran els investigadors, que també comencen a adonar-se de l'existència d'aquest vessant en el moviment nacionalista valencià, els qui valoren definitivament l'aportació democratacristiana i les conseqüències de la seua desaparició primerenca.

Ara, des d'una perspectiva nacionalista, el seu retorn a la política activa només pot crear esperances. Potser les coses, en el panorama polític

valencià comencen a tenir un aspecte més normal quan els votants de dreta no hagen de regalar necessàriament els seus vots a opcions antivalencianes. Els promotors de la nova UDPV, que provenen d'aquell projecte dels anys 70 però que han guanyat bagatge en altres activitats, diuen que és massa prompte per parlar de recollir vots però no ho bandegen. El que sí que bandegen però, és una possible coalició, antinatura, amb la dreta espanyolista. Les declara-

cions d'Agustí Colomer, un dels promotors de l'operació, en aquest número d'EL TEMPS serveixen per eliminar els rumors que han aparegut en alguns mitjans de premsa i auguren una convergència amb la resta de projectes nacionalistes. El valencianisme de la UDPV és coherent. Per això parlen amb normalitat amb els seus interlocutors a Catalunya, la UDC, amb els quals han mantingut uns contactes històrics.

En definitiva, el nacionalisme valencià està d'enhonorabona perquè la nova iniciativa reactiva els desmobilitzats i dona oportunitat a aquells que no trobaven un lloc on treballar pel país d'acord amb la seua ideologia. Des d'EL TEMPS seguirem els passos del projecte. Ara només podem donar la benvinguda. ■

“Des d'una perspectiva nacionalista, el retorn de la UDPV a la política activa crea esperances. Potser les coses, en el panorama polític valencià comencen a ser normals quan els votants de dreta no hagen de regalar els vots a opcions antivalencianes.”